

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΒΕΡΣΕΛ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ο Ρενέ Καρτιέ πλησίασε τον διευθυντή στο χώρο του ξενοδοχείου, που ήταν κίλικας στολισμένο με πολυχρωμες γιρλάντες για τους αγώνες του χορού. Στο θάλασσο υπήρχαν δυο εξέδρες: η μία για την αρχήστρα της μέρας κι η άλλη για την αρχήστρα της νύχτας. Τριγύρω, ένα πλήθος καρέκλες. Ο διευθυντής, πνιγμένος στη δουλειά, έριξε μια λοξή ματιά στον νεοφερμένο.

—Τι επιθυμείτε;
—Ήρθα για να λάβω κι' εγώ μέρος...
—Πολύ καλά. Το δικαίωμα της έγγραφης είναι πενήντα φράγκα...
—Όριστε.
—Θαυμάσια. Θα έχετε τον αριθμό 21. Τα μονά νούμερα, για τους χορευτές. Τα ζυγά, για τις χορεύτριες. Να συμπληρώσετε και μια δήλωση στο γραφείο. Οι αγώνες αρχίζουν άποψε... Πρέπει να είσαστε εδώ στις έννεα ακριβώς... Ξέρετε τους δρους;
—Μά υποθέτω...
—Να σάς τους ξαναθυμώσω: Έχουμε ένα θραβείο δέκα χιλιάδων φράγκων για τους νικητές. Ένα άλλο από τρεις χιλιάδες, δυο άλλα από δυο χιλιάδες, δίχως να λογαριάσει κανείς και τα έπαθλα που όριζει το κοινόν. Τρεις ώρες τη μέρα ανάπαυσις κι' ένα τέταρτο κάθε δυο ώρες, μιά ένα ώρα σε κάθε τέταρτο της ώρας. Το φαγητό, ο μασάζ, έννοείται, είναι με δικά μας έξοδα. Ο Μαραθώνιος του χορού θα έκτελεσθή με πυτζάμα ως τις τρεις ή ώρα κι' ύστερα με σμόκιν. Είσαστε μόνος; Θα φέρετε καμιά δική σας ντάμα;
—Όχι, του άπάντησε ο Καρτιέ δειλά.

—Είσαστε τυχερός; Έχω μια χορεύτρια χωρίς καθάλιέρο. Την «γκαζάρια» με τον δρο να της βρω έναν. Αρχίστε μ' αυτήν... Θ' αλλάξετε πολλές, αν άνθέξετε!... Λοιπόν, συμφωνώ!...
—Άποψε στις έννεα παρά τέταρτο, ε;

Ο Ρενέ Καρτιέ ήταν ολόχαρος. Α! Να μια ευκαιρία πάλι να ξεχάση, να ξεχάση, όσο θα κρατούσαν τα πόδια του. ΈΕξη μίγες τώρα γύρευε διαρκώς κάτι τέτοιες ευκαιρίες. ΈΕξη μίγες από τη μέρα που χωρίς αποτή τη γυναίκα του, την ώμορφη Ζερμαίν, χωρίς ώστόσο να έχη πάρει ακόμη διαζύγιο. Η πρώτες μέρες του χωρισμού του είχαν φανή ώπεροχογες! «Επιτέλους! Μπορούσε να κοιμηθώ... Η Ζερμαίν ήθελε κάθε νύχτα διασκεδάσεις και χορούς ως τα έξημερώματα. Έπειτα, κοιμόταν όλη τη μέρα, ένω εκείνος έπρεπε να θριασκείται στο γραφείο του στις έννεα. Το θράδυ λοιπόν ή Ζερμαίν ήταν πάλι ολόδροση. Έκείνος όμως χασιμουριόταν κάθε τόσο, άκεφος κι' έτοιμος να πείση από τον ύπνο...

Μιά μέρα, ή κρίσις τσάκισε τις δουλειές του κι' ο Ρενέ Καρτιέ κατάλαθε ότι είχε φτάσει πειά ή στιγμή να πη στην γυναίκα του ότι δεν μπορούσε να ξεκαλοουθήση αυτή τη σάταλη ζωή. Έπρεπε να κάνουν οικονομία. Η Ζερμαίν όμως δεν ήταν από τις γυναίκες που κλεινόταν στο σπίτι.

—Αν έχω σκοπό να με φιλιώσιν εδω πέρα, προτιμώ να χωρισουμε!

Κι' από τότε άρχισαν ή σκηνές, οι καυγάδες, μιά άνυπόφορη ζωή. Μιά μέρα, τέλος, ή Ζερμαίν άνοιξε την πόρτα κι' ένινε φωνητή. Ο Ρενέ νόμισε ότι λυτρώθηκε από την τυραννία της κι' έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Μά ο χωρισμός άρχισε να του φαίνεται άβάσταχτος και τότε γιά να ξεχάση, έκανε κάθε τρέλλα που του περνούσε από το μυαλό. Μήπως ο Μαραθώνιος του χορού δεν ήταν μια πρωτότυπη διασκέδασι, μια τραγική άποκλήνοσι γιά τα νεύρα του;

—Ο αριθμός εικοσένες... ο αριθμός δώδεκα!...

Ο οργανωτής του αγώνος παρουσίαζε τα ζευγάρια. Ο Ρενέ Καρτιέ ούτε γύρισε γιά να δη ποιά ήταν ή ντάμα του. Μά όταν εκείνη θρέθηκε μπροστά του, έβγαλε μια μικρή κραυγή έκπληξους. Το δώδεκα ήταν ή γυναίκα του, ή Ζερμαίν. Κι' οι δυο τους άπόμειναν με το στόμα άνοιχτό, δίχως να τολμήση να μιλήσουν, να κινηθούν, αν κι' είχε χτυπήσει το γκόγκ γιά

την ένναξη του Μαραθωνίου...

—Ε, τί κάνετε εκεί κάτω, έσεις; τούς φάνασε ο διευθυντής, ένω ο κόσμος έεσπούσε σέ ειρωνικά γέλια.

Ο Ρενέ κι' ή Ζερμαίν άρχισαν να χορεύουν σαν αυτόματα.

—Τι κάνετε εδω πέρα; φιδύρισε στο τέλος ο Ρενέ.

—Κερδίζω τη ζωή μου!... του άπάντησε θυμωμένη ή Ζερμαίν. Ο Ρενέ κοκκίνισε, γιάτι είχε πετύχει με τον δικηγόρο του να μη της δώση διατροφή, μιά κι' είχε φύγει μόνη της από το σπίτι.

Γιά να ξεχάση την συγκίνηση του, άρχισε να κινάει τους χορευτές και τις χορεύτριες: άρχα κι' άδύνατα πρόσωπα έπαγουεματιών, γκερλς των μωδικών - γώλ δίχως δουλειά, μοδι-στρωλες, υπάλληλοι. Όλοι τους είχαν πάρει την άπόφασι να κερδίσουν το θραβείο, ακόμη και με κίνδυνο της ζωής τους. Το πρόσωπό τους είχε μια σκληρή κι' άποφασιστική έκφρασι. Έτσι ήταν και το γλυκό προσωπάκι της Ζερμαίν: σκυθρωπό, όγριο, με σκληρά μάτια και το στόμα κλειστό, σαν σφραγιασμένο.

Στα διαλείμματα, οι χορευτά έτρεχαν και έαπλωνοουσαν στα μικρα πρόχειρα καμπαρίνια, γιά να ξεκουραστούν δέκα λεπτά. Ο κόσμος περιούσε ελεύθερα και κούτταζε τις χορεύτριες.

Ο Ρενέ άναθε από τον θυμό του...

Τα έξημερώματα, ή κούρασι άρχισε να θαραίνη τα ζευγάρια. Κι' ήταν ακόμη τόσο νοσις!... Μέρες και μέρες έπρεπε να στριφογυρίζουν στην πίστα του χορού. Ο Ρενέ κούτταζε τις γυναίκες που άποκοιμιόνοουσαν στον ώμο του χορευτή τους, άγκαλιάζοντας με το ένα χέρι το λαϊμό του... Και πρότενε τότε στη γυναίκα του:

—Δέν δοκιμάξετε κι' έσεις; Η Ζερμαίν δίχως ν' άπαντήση, έδεσε τα χέρια της γύρω στο λαϊμό του κι' ξεακολούθησε να χορευη.

Το θράδυ της άλλης μέρας, καθώς έτρωγαν όρθιοι, δίχως να πάφουν να χορεύουν μπροστά στο τραπέζι, όπως ήταν ο κατονομιάς, ή Ζερμαίν του έπτε:

—Έσεις ήρθατε γιά να διασκεδάσετε, δέν εινε έτσι; Κανέ μου τη χάρη να παρατηρήσετε το χορό. Μιά χορεύτρια δέν άντέχει πειά κι' ο καθάλιέρος της, ένας Ισπανός χορευτής με ζήτησε... Πέρσαι

κέρδισε τον Μαραθώνιο της Νίτας...

Ο Ρενέ, ψυχρός, της άπάντησε:

—Δέν θα παρατήσω το χορό!

—Σάς ξαναλέω, του έπτε ή Ζερμαίν, ότι ήρθα εδω πέρα γιά να δουλέψω!... «Όσες θα κρατήσουν άρκετά, θ' άγκαζαρισθούν από τον ίμπροσάριο... Νά, όλες εκείνες εκεί κάτω εινε άγκαζαρισμένες. Ξέρετε πολύ καλά, ότι μόνο με τον χορό μπορώ να κερδίσω την ζωή μου. Τι θέλετε να κάνω;

Ο γκόγκ χτύπησε πάλι γιά τη συνέχισι του χορού. Την ό γ δ ό η μέρα, δεκαπέντε ζευγάρια είχαν άποουρήθ, μά ο Ρενέ και ή Ζερμαίν κρατούσαν ακόμη. Ο Ρενέ γύρευε σαν αυτόματο, πελινός, μαστρέλλος, μά είχε όρκησθη να μη ριπή στην άγκαλιό του! Ώποψε την γυναίκα που κρατούσε στην άγκαλιά του και που άντεχε ακόμη στην κούρασι.

Ένδέκατο θράδυ... Τα μεσάνυχτα, την κούττασε στο πρόσωπο: Η Ζερμαίν ήταν κατάχλωμη, σαν νεκρή, με δυο μεγάλα μάτια. Τα πόδια της θάραναν σαν μολδβι και δέν χόρευε πειά: παραπατούσε. Κι' ή ματιά της είχε μια τόσο άπόγνωσι, ώστε ο Ρενέ δέν θάσταζε πειά.

—Πάμε σπίτι! της έπτε.

Κι' οι δυο τους σάθηκαν στη μέση της πίστας. Η Ζερμαίν άδκροσε και με μια άπελτισμένη κίνησι τον έσφιξε στην άγκαλιά της και τον φίλησε.

—Ρενέ, άγάπη μου, του φιδύρισε. Συγχώρησε με!...

—Αδειάστε την πίστα! φώναξε άγρια ο διευθυντής.

Ο Ρενέ κι' ή Ζερμαίν άποτραβήχτηκαν.

—Γιατί φεύγετε; Αντέχατε ακόμα! άπόρησε ο οργανωτής. Το θραβείο ήταν δικό σας!... έπτε στο Ρενέ.

—Μά το κέρδισα! του άπάντησε ο Καρτιέ μ' ένα παράξενο χαμόγελο κι' έσφιξε στην άγκαλιά του την Ζερμαίν.

Ο Ρενέ κι' ή Ζερμαίν κρατούσαν ακόμη...